

פרשת אלי כהן:

פרט חדש, שלא פורסם מעולם — לפני תלייתו כתב מיכתב לאשתו, שבו נאמר כי הוכרח לרגל מפני שסתמו לו את מקורות הפרנסה, וביקש ממנה לעזוב את הארץ

מיכתב

גנוז

שאווצתי, תחת לחץ כבד בישראל, לקבל עליי תפקיד מרגל, וזאת מאחר ששללו ממני כל מקור־פרנסה. רעכשיו, כשנודעה האמת הגלויה ונודע סופו של כל עריץ ותוקפן, אגיד לכם: צאו מישראל וחיו מחוצה לה ותינהו מן החופש שבו חיים העמים, ולא כמו שחיים בישראל.

היהורו מלחזור על מה שעשיתי, מפני שהתוצאות רעות. שלום, אלי כהן, 18.5.65. התרגום המופיע בספר שונה ל־ חלוטין בתוכנו ובמהותו, ונאמר בו: "לאשתי היקרה נדיה וילדיי היקרים. אני מבקש מכם להישאר ביחד. אני מתחנן לפניך, נדיה, לסלוח לי, אני מבקש ממך לראוג לעצמך וילדיים ולדראוג שהם יגדלו כמו שצריך. תראני לעצמך ולכך שלילדים לא יחסר דבר.

פעיל יהודי בקנדה נתקל בספר על המוסד הישראלי. אחד הי פרקים בספר עוסק בהרחבה באלי כהן, המרגל הישראלי כרמשק, שהפך ל־ אגדה. בין שאר המיסמכים בספר, מופיע גם תצלום של מיכתב בערבית, שכתב אלי כהן לנדיה אשתו וילדיה, ביום שבו נתלה בכיכרהשוק ברמשק. תרגום המיכתב לאנגלית מופיע באותו הפרק.

באחד הימים ישב אותו יהודי בהברת ירדנים ערביים. הוא ביקש לתומו מאחד מהם לקרוא ולתרגם לו את תוכן המיכתב בערבית. כששמע את התרגום. נדהם לגלות שכל קשר

אלי כהן בארץ התוצאות רעות.

בינו לבין התרגום המופיע בספר הוא מיקרי בהחלט. לאחרונה פירסם את הדברים כי עיתון יהודי־קנדה. המיכתב, כפי שהוא מופיע במקור בערבית, אומר כך: "לאשתי נדיה ול־ ילדיי היקרים. במילים אלה אני מודיע לכם

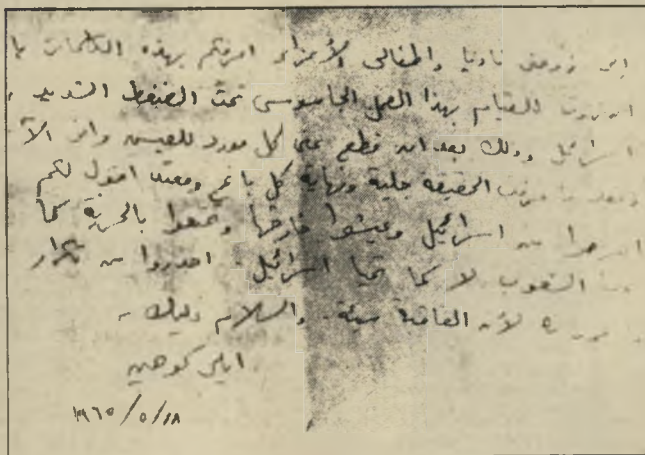
הישראי ביחסים טובים עם מישפחתי. אני רוצה שתתחנני מחדש, כדי ש־ הילדים לא יגדלו ללא אבא. אני נותן לך חופש מלא לעשות כך. אני מבקש ממך לא לבזבז את הזמן באבל עליי, תמיד תחשבי על העתיד. אני שולח נשיקות אחרונות לסופי, איריס ר־ לשאול ולכל שאר המישפחה. אל תשכחי להתפלל לנשמתו של אני ול־ נשמתי.

נשיקות אחרונות לכולכם ושולום. אלי כהן, 18.5.65.

תחת לחץ ומרצון חופשי

בירור העלה, ששני המיכתבים, בעלי שני התכנים השונים כל־כך, הם אותנטיים ונכתבו על־ידי אלי כהן. אך המיסמך שתצלומו מופיע בספר נעלם. בנימישפחתי של אלי כהן מודעים לקיומו של מיכתב כזה, אך איש מהם לא ראה אותו מעולם. מלבד התצלום המופיע בספר.

את הספר, שהופיע ב־1979 כשפה האנגלית, והנקרא המוסד. סיפורים

המיכתב הערבי. "צאו מישראל וחיו מחוצה לה!"

בגין בכרימיצווה של הון, שאול כהן נשיקות אחרונות לסופי, איריס ושאוול...

נדיה ואלי כהן בחתונתם. אני רוצה שתתחנני מחדש.

את המיכתב שבו הוא מבקש מהם לעזוב את הארץ, ושבו הוא טוען כי סתמו את מקורות הפרנסה שלו והכריחו אותו להיות מרגל.

הריעה הרווחת בחוגים ביטחוניים היא שמכתב זה נכתב תחת לחץ ואיומים של הסורים, וכי את המיכתבים בעלי הנוסח השני כתב אלי כהן מרצונו החופשי.

"אלה מוסדות חשאים!"

מישפחת כהן ניסתה גם היא לברר במשך השנים מה עלה כי גורלו של המיכתב האבוד, אך לא זכתה לתשובה מספקת. יתרה מזאת, מעולם לא זכתה לשמוע מפי האחראים לזכר, מפי אנשי המוסד עצמם, את הגירסה — ולוא החלקית — לשליחותו ולתלייתו של אלי. כל המידע שבדיה מקורו בתחקירים שהיא עורכת בעצמה במשך השנים, ובכל פעם היא מגלה, בדרך־כלל תוך מגע עם עיתונאים, פרטים חדשים על שליחותו של אלי כהן.

משמע, אנשי המוסד מסרו את הי מיכתב לעיתונאים, בנייחסותם, שכתבו את הספר — ולא מסרו אותו ל־ מישפחה עצמה!

העולם הזה התקשר למישרד ראשיהממשלה, שהוא על־פי החוק אח־ ראי לכל שירותי־הביטחון, כדי לנסות ולקבל את תגובת שירותי־הביטחון על כפילות המיכתבים.

התשובה מירושלים: "זה הרי בלתי אפשרי לקבל תגובה מהם: אלה הם מוסדות חשאים! הרי יש משמעות גדולה מאוד לכך אם יענו על חלק מן השאלות, ולא יענו על חלק אחר. כל הברלה כזאת היא משמעותית. אסור לנו לענות על שאלות, זה אינו כי תחומנו!"

עד שאפשר יהיה להרכיב תמונה שלמה מכל אבני־הפסיפס, יישאר סיפורו של אלי כהן בכחינת תעלומה, אגדה ומיתוס. גם לפני מישפחתי הקרובים ביותר של קורבן רמשק.

כהן בשעת התלייה. "אולצתי לרגל!"

היתה זו טעות וכי היא תוקנה כמה דורות הבאות. הם לא הציגו הוכחה לכך, ובינתיים אין כשוק מהרורה שניה.

המישפחה קיבלה לידה רק את המיכתבים, בערבית ובצרפתית, שבהם מבקש אלי מאשתו להתחנן מחדש ולדראוג לילדים. הם לא קיבלו לידיהם